

era d'un màxim de 4. Tot això, depenent de com havia anat el clima: pluges, sequera, calor; doncs tot influïa en els aliments que podien trobar a la natura, i això indirectament en els zels, i el nombre de garrins per part.

El seu hàbitat, no era l'idoni per la vida de l'animal en algunes zones. Els boscos, per les necessitats energètiques de la població, estaven sobreexplotats, amb els arbres talats al màxim, doncs s'aprofitava qualsevol branca pels forns de les fleques, o per la fabricació de carbó vegetal. El sotabosc era com un jardí, s'hi podia circular com si d'un passeig es tractés. En aquestes condicions el senglar no podia amagar-se dels depredadors, sobretot de l'únic que li quedava, l'home. Per totes aquestes circumstàncies el cens senglaner era insignificant, i d'aquí les exigües captures.

Al ser una caça interessant per l'entitat de la peça, i en anar baixant paulatinament les espècies de caça menor, van anar apareixent caçadors trànsfuges, i es van anar formant colles dedicades exclusivament a aquest tipus de caça. Davant aquesta demanda de peces, les colles en un principi van construir petits tancats amb animals més o menys genèticament purs, per obtenir anualment certa quantitat de nodrissos per aviar-los. També governs, com el Francès, van portar polítiques de repoblació, engegant animals en el Pirineus. En aquest cas concret aviaven anualment un centenar de truges prenyades de dubtosa puresa en zones Pirinenques. Aquesta hibridació de l'espècie, va millorar la fecunditat. Si abans les garrinades eren de 3 ó 4, després van ser de 5 ó 6 individus. La precocitat tant amb mascles com femelles, els feia aptes per la reproducció, més joves. Els parts, en lloc de produir-se anualment, depenent de la climatologia i de l'alimentació, ara poden ser semestralment, dos a l'any. Tots aquests factors han fet créixer la cabana senglanera enormement en el Pirineu, primer, passant després a quasi tota Catalunya, arribant a unes densitats perilloses per les epidèmies i el transit rodat.

Aquest canvi genètic també ha vingut provocat per una

millora del seu hàbitat. En abandonar-se la utilització de molts recursos forestals com a fonts energètiques, s'ha deixat a la natura vegetal desenvolupar-se lliurement, i en els boscos i terrenys erms, les maleses han crescut al seu lliure albir, formant-se un sotabosc sols transitable pels senglars, on prosperen lliurement sense perills de cap mena, fins i tot envalentint-se davant l'escomesa dels gossos, degut a la protecció de l'atapeïda malesa.

Aquests canvis han fet que les captures d'aquests suïds augmentessin vertiginosament i, si a finals dels 60, s'abatien una dotzena de senglars per temporada, actualment s'acosta, i fins i tot passa, del centenar el nombre de víctimes aconseguït per temporada per moltes colles. Ara també en les zones més orientals del Pirineu, degut a una sobredepredació fomentada per la Federació, per reduir el nombre d'accidents de trànsit, també ha fet disminuir notablement el nombre de captures, passant de les 200 de fa uns anys a les 100. Això fa pensar el que pot passar a qualsevol lloc que s'abusi de la seva caça.

Les altres dues espècies de major: cabirols i isards, han tingut un ressorgir paral·lel als senglars. L'isard en el cims Pirinencs, de poques unitats els anys 60, ha passat a milers en l'actualitat. Aquesta superpoblació constitueix un gran problema en molts casos, perquè provoca l'aparició del "pestivirus", que ha deixat a moltes Reserves Nacionals, sota mínims. Actualment només queda oberta per a la seva caça, la de Freser-Setcases, on en l'últim cens se'n van comptar 3.000 exemplars.

A mitjans del segle passat no es coneixia la presència del cabirol a Catalunya. Degut a les encertades repoblacions, és, en el dia d'avui, una peça de caça major cobdiciada i en alça, i ja s'estan donant permisos pel seu aprofitament cinegètic, degut a la densitat que comença a existir en algunes comarques. D'aquesta quantitat important, en donem fe els caçadors del senglar, doncs els nostres gossos no s'escapen d'empaitar diàriament a un animal tan esquiú i juganer.

